

T'escoltaré sempre (IV)

Un relat de: [Suzanne](#)

La Sílvia i el mosso estan veient-se d'amagat, ningú no m'ho ha dit, però és més que una intuïció. No s'atreveix a dir-m'ho i l'entenc. Jo mai la jutjaria malament, ni bé, mai la jutjaria, i ella ho sap. La comprenc encara que no sàpiga ni el què, ni el quan, ni el com. Tan sols puc intuir el perquè i tinc més que suficient. Coses meves, sé que no tothom podria. I no m'estranya, de debò. El gamarús del marit encara no ha tornat des d'aquell dia que se'n va anar a Amsterdam a aquella convenció frenopàtica de no sé què. Va canviar el bitllet d'avió que tenia de tornada per un bitllet a l'Índia i ara resulta que és al Tibet, quin disbarat. Es veu que no tenia prou herbes 'homeopàtiques' a Holanda. Està pitjor que els seus pacients el pobre, que ja és dir molt. De moment que es quedi allà, que no sé si el mosso resultarà ser un amant gelós. Un al Tibet i l'altra a la Lluna, i jo aquí regant un jardí i menjant tomàquets, trepitjant cargols (no és un hobby, és que a la nit no es veuen), aprenent el tortorí que és una llengua molt interessant, però amb vocabulari restringit, recollint pinassa, perseguint formigues, liquidant tigres i aprenent-me de memòria la discografia completa dels Zombies perquè potser me n'estic tornant una. El cas és que el temps passa volant. Seria molt millor ser una zombie, no em digueu que no, els vampirs estan terriblement cursis.

Tot i això la següent vegada que vaig veure la Sílvia per fer un cafè, no vaig poder evitar dir-li: -Quels defensors dal correcte facin el que els hi roti i jo, que no cobru per feru, sembra acavi actuan bé em treu de polseguera.*

Però el meu to crític, més que sarcàstic, va ofendre una mica la meva amiga i vaig haver de demanar-li perdó a l'instant.

-Ja ho sé, nena -va respondre- però la vida és massa crua per a no viure-la amb amor.

Més tard, després d'haver fet la compra, vaig arribar casa, vaig endreçar-ho tot, i vaig anar al lavabo a omplir la banyera amb aigua ben calenta, vaig desconnectar el telèfon, vaig tancar la porta, fent el click per assegurar-me que quedés ben tancada, i recordant que els veïns era de vacances, em vaig ficar a la banyera i, per primer cop en anys, vaig plorar a ple pulmó.

* escrit sota la influència i com a homenatge a John Lennon, mentre llegia In his Own Write/A Spaniard in the Works, recentment publicat per Papel de Liar en edició bilingüe.